

upadne kikiriki. Tad šestica nije deljiva ni s dva ni s tri. Čak ni s milion.

— Zub? — kaže Bajram.

— Zub — kažem — i bol u njemu. I kikiriki.

— Istina je — kaže — ali više nema pravih prjatelja. Svi hoće da te iskoristi. Lova. Svi se vrte oko nje. Svi.

— Svi.

— A možeš ideš lepo u »BEK« . Ima ovče govadinu, kravini i svinjski glavu... mene tabla... au, ovaj me razbunio me mene! Nego čuj što u jaja više pilići! Kuva jaja više pilići: *ciu!* Crko jaja i u jaja crko pilići... e, nemo sereš, igramo pošteno!... I daj lova za kafu.

Platim, poštovani, odem kući, zalijem cveće, počesem se po bradi, spavam.

Muve su dosadne. I reči, i suze. Spi grad.

Zvonomik i slušnim koščicama, čovek odjekne dva puta.

— Bommm... Bommm!

Stavljam čaršav preko glave.

— Šta zujanje! Ne želim da zujim sa vama! Zašto ne zujite same za sebe!

Muve ne zuje same za sebe. One zuje sa drugima.

— Ljubav nije moć, — kažem, — svi se mogu drati!

I još:

— Istina je Bajrame, vrti se. Svi se vrti. Uz muziku ili viku. Svi. Ali se vrti u krug, uvek ukrug i ne kao lopta...

Bubna opna otkuca četiri sata. Sviće. Otvaram prozor.

SVE MUVE NAPOLJE!

(*Rodeni moj Bajrame,*

Evo ti hvala za kafu što je besplatno onomad pih kod tebe, a hvala ti je i od mog dalekog brata Kraše koji te je pribeležavao u tvom najlepšijem spočitavanju ovog nam sveta a meni daje kao građu da beležim.)

ŠAPTAČ:

(Čuvaj se. Pazi. Smiri se. Oprez. Ne budi suviše uporan u tome, ne traži kavgu, nemoj da budeš suviše prepređen ili gramziv. Nemoj mnogo da se praviš. Dobro zapamti svoje mesto na lestvici. Ne pokušavaj da ga prevaziđeš, nemoj mnogo da se buniš, ne poziraj, ne mlataraj mnogo rukama, nemoj misliti da ćeš time da se izvučeš, jer i ti si negde zakenjao, ne vredi ti izvlačenje. Nemoj mnogo da se zezaš. Koga pokušavaš da prefoliraš. Malo pomiznosti, parčence ljubavi, zrnice poverenja, rečeno ti je koliko ti je potrebno da znaš, dobio si sasvim fer koliko ti pripada, ne iskušavaj strpljenje bogova. Umukni i nastavi isto. Zapamti. Nema više mnogo vremena Poplava i požar nailaze ka nama.)

VRATA MOJE SOBE. KAD REČI.

Kad reči čarljaju po tom belom telu, pale se i gase, propadaju i razrastu se tu, poštovani, gde se ni dah moj ne da videti, onda volim i sam — bez *Drugih* što samo nago-varaju i vešte se u tome — volim, poštovani, da ćutim pred *Sobom* i da se razgovaram nekim drugim jezikom; produžujući svaki svoj stvarni korak ili spotičući ga kao uzgred, ne bi li ishodio istinitije u sebe i u Njih. Ali, poštovani, NISTA JOŠ NIJE BILO TAKO ISTINITO KAO LAŽ, trn u nozi koja još nije iskoračila onaj presudni korak, onaj korak duži od želje, od večne nade, korak ispod i iznad svakog koračanja...

Istina: istinska podvala Lepog.

Moja su stopala ranjava, bolna od istina svake od tih laži; ruka naprosto leti po hartiji, rimuje, traži, pamti zareze i predoseća svaku tačku koja se nikad neće napistati, ruka tako istinito laže da mi se čini, poštovani moj, da će ta istina kad-tad biti jedina koju je trebalo izmisliti.

ZAJEDNO

Polako koračam ulicom, svratim do Bajrama, Bajram kuva kafu.

Kaže:

— Gde si bre Modest! Gle ga dileju zaboraveo stari drugovi!

Pozdravim se sa Bajramom, pozdravim se i sa Šimijem, pa s Čarlijem, Bumbom, i s Perom se pozdravim, Nešićem, Žikom, Čabom, Šišketom, sa svima dakle.

Ukratko, rekao sam:

— Hopla! Zdravo klošari!

A potom sam pio kafu.

— Bog će ti platiti — kazao sam Bajramu.

— Če plati... ama i ti ćeš platiš; nije ovo onaj tvoj pisanje di se ni ne zna koj ga pije il plati koj nego mu sve neki zamumulljen reča, ko nedajbože... ajde, ajde, ću ti oprostim sade (— Uvek si serio za svaki moj reč!), ću ti oprostim, nije mene stalo za stobanak jebem li gu. Ima dana, poživeti ću ja... će dočekam, ili dan za to je...

— ... bem li gu — dovrši Žika.

A na ulici se rascvetali osmesi, putuju tako iznad zemlje po kojoj se od ranog jutra isprepliču (— Kolariću, paniću!) lakoišparlji-vi sivi koraci a potom slede trag svoj i tragove većih smehova i većih senki. Ukratko, rast neki prostruji damarima.

Nijedan se muk ne da zadržati.

— A bre ti Šimi, koj ti je kurac tebe danas, što ne naručiš što? Si sedeo tri dani, nema da naručujem... ko ovaj ovdje Modest... ću rasteram jedan dan svi vas, a u kupac lepi.

— Šta je ovom Bajramu danas? — preko volje se kao iznenadi Šimi. — Koja stipsa od čoveka! Ajede, daj jedan sok. Sutra dobiješ lovu.

I tu se sparina uskovitla (— Kolariću, paniću!) a onda polegne po zemlji i ostavi ljude njima samima i nekakvoj lokalnoj dosadi uz karte i reč.

— Ajde ćuti ti, Bajrame! Budi zadovoljan što uopšte dolazimo. Samo pričaš. I gde su ti mušterije? A što onda da idemo? — reče Pera i ne gledajući u Bajrama.

— Il mi smo svi mušterije. — rekao je Bajram, počesao se po glavi, seo. — A i taj porez... Jebem ovaj svet... igramo karte... A Žika? Ce bacimo jednu? Evo Modost će piše. Al samo u piće. Tri kafe, a i za pisara Može?

U marh popadaše kraljevi ali i dame, kečevi. Sve osim radoznalosti. A glasovi nekako ojačaju.

— Jel pišeš tabla! A, sam gu ulovio... Tri na karte za moj budalu. Dok si piksla reko ću operem zube na ovaj gulanfer...

— Ma keca je trebalo! Što ne baciš, jel vidiš da su tri keca prošla! Ma idi bre. Od Bajrama da izgubiš!

— A što da ne izgubi? Bajram baš dobro igra.

— Sve je to isti andrak, ako hoće karta hoće, ako neće mož na glavu da se postaviš Jesi video kako mu je sad uleteo u mašinu? I ode dan.

Gacam ulocom. I pljujem u svoje ruke.

pjesma

vinka tokić

nemojte
me kri-
vo shv-
atiti i

nemojte

mi se s

mijati

nije la-

ko, pro-

bajte na-

pisati pje-

smu na vrat

u žirafe ko-

ja bježi.....

dvogled

vojislav knežević

PLOVKANJE CITACA SNOVA

Gledaće san
ljljan
ispred srca
da pogode
svaki
na svoj način
bacajući
akcenat
na Tu i Tu
tvoju reč
o
javi

DVOGLED.

Penju se
kao Onda

prirodno
ne naglašavam opasnost
vezanu za Onu liticu
zmije
i godine
koje samo ponekad
mogu da zaborave
zagledani
u dalj

bez reči
preko ramena vodiča
strižice neba
savršenim dvogledom
primiču
u ruke

koliko usplahirene
i bezbrižne divljači
u isti mah
miluju
samo

USIJANI PETAO

Nema ga zorum
da se javi
(žalosna li sna)

obzirom
da postoje dani
ko jaje
jajetu slični
mogu još
da ga smislim
kako peva

VREME ZACINA

I pre tišine
na sva usta
i zvona
Bog bi zaseo

šaputalo se
prvi put
kad je trebalo
svet oploviti
da će moreplovac
u povratku
platiti glavom

nasuprot
goloj koži
postoje računice
po kojim
troškove putovanja
valja
pokriti
začinima

gde je
neslana šala
na moru prohujalog
uvek
najbolje svedoči
potonje vreme